

Дебнатъ

КАРТИНА
ОТЪ
АРТЪР УОРДЪЛЪ

шелникътъ го примамилъ въ своята пещера и то се опитомило. Станало му и приятель и ратай. Ето го: праведникътъ пътува за нѣкѫде и си чете по пътя молитви, а мечето, натоварено като муле, върви кротко следъ него.

Най-хубаво животно отъ тия, що живѣятъ по нашите мѣста, е еленътъ. Голѣмъ хубавецъ е — съ рога, разклонени като дървеса, съ буйна грива, тѣнки, но яки нозе и очи съ дълбокъ, плахъ и кротъкъ погледъ. Когато му убиятъ рожбата, той плаче. Нѣмецътъ Е. Л. Хъось го е изобразилъ на своята рисунка *Еленъ*, какъ надава викъ: той зове кошутата и еленчетата си, — намѣрилъ имъ е добра паша. Хубавъ е еленътъ и когато се изправи, па дигне глава — да души съ издуди ноздри и обърнати напредъ уши, не дебнатъ лиго отнѣкѫде ловци. Хубавъ е и гърбомъ, когато си извие главата. Севернитъ елени сѫ много бѣрзи на бѣгъ: тѣ тичатъ живо и се мѣжно уморяватъ. Хората, които живѣятъ въ ледовития поясъ, ги опитомяватъ и впрѣгатъ въ шейни.

Много работа върши на хората конътъ: и кола тегли, и плугъ, и файтонъ, и яздятъ го, и товаръ носи. Въ американскиятъ полета

Лъвъ на водолой

ГРАВЮРА НА ДЪРВО ОТЪ
Е. Д. ВИЙГАНДЪ